

Sametový poseň

2019-XX. ročník

Milý čtenáři, milá čtenářko,

„Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratří. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým. Vždyť celý zákon je shrnut ve slově: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“

Galatským 5, 13–14

Milí bratří, milé sestry,

za pár dní si připomeneme třicet let od sametové revoluce. S mnohými se jistě shodneme na tom, že rok 1989 byl nejspíše hned po roce 1945 nejvýznamnějším dějinným přelomem celého dvacátého století. Po porážce nacismu znamenal porážku komunismu. Snad s tím rozdílem, že komunismus spíše odumřel sám. Zvetšel, uhnul a umřel stářím, zatímco nacismus a fašismus musel být poražen silou.

Oba systémy ale po sobě zanechaly miliony mrtvých a neuvěřitelně mnoho bolesti.

Jistě největším tématem tehdy, ale i idnes, po třech dekádách, je téma svobody. Tady jsme přece vnímali největší deficit těch totalitních časů. Nedostatek svobody. Často jsme si stěžovali na nemožnost říci svůj názor a nahlas jej vyjádřit, nemožnost cestovat nebo podnikat. Dodnes jsme citliví na možné zjevné či skryté jevy, které by mohly vést k omezení svobody. A máme-li podezření, že by nás někdo z politiků mohl a chtěl

o svobodu připravit, tedy jsme ochotni vyjít do ulic, jakkoli jsme si lidi veřejně činní sami zvolili. A to je dobře.

zmiňuje zde lásku k Bohu, jakkoli je nám jasné, že o ní dobře ví.

Revoluční heslo listopadu: Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí – není překonaným balastem, jakkoli se mu dnes mnozí rádi vysmívají. Je výrazem důvěry, že ty dvě dříve jmenované hodnoty mají větší sílu nežli lež a nenávist. To, že to ne vždy platí, je jisté. Ale nezatrpnout, když to tak není a usilovat o to, aby to tak alespoň někdy a někde bylo, v tom spočívá i svoboda. Ta ryze vnitřní a nejosobnější.

Apoštol rozuměl pod pojmem svoboda trochu něco jiného nežli my dnes. Přece ale cituje zcela zásadní myšlenku své izraelské tradice víry. Milovati budeš... Shrnutí celého Božího zákona. To je taky počátek života ve svobodě. Láska. Láska k bližnímu namísto nenávisti. Ne-

Starověk znal a tradoval i myšlenky, které připomněl i sám Ježíš: Cokoli chceš, aby ti druhí činili, čin ty jim. A naopak – čeho se od druhých sám dočkat nechceš, nečin ani ty těm druhým. Jak srozumitelné. Rozumí tomu snad nad úplně všichni, i nedospělé děti. A my máme možnost právě letos téma

svobody, která neznamena sobecké sebeprosazování na úkor druhých, jako i témata lásky a pravdy znovu promýšlet. S vděčností, že smíme už třicet let žít na této zemi v lepších časech.

Jan Lukáš, farář

Slovo šéfredaktora

Kdo, když ne my, kdy, když ne teď!

Tohle heslo sametové revoluce se mi vybavilo hned, když jsem začala přemýšlet o listopadovém úvodníku. V aktualizované podobě:

kdo jiný by měl připomínat změny roku 1989 než křesťané – a v souvislosti s třicátým výročím je na to vhodná doba. Proč slavit, když víme o tolika bolestech naší politiky, když vidíme rozdělený národ, bující fašistické nálady, pomalu se blížící kolaps sociálního systému... Protože jsme svobodní. Málokdo musel tak jistě počítat v době totalitního režimu s nějakou formou útlaku jako právě křesťané. Nemám na mysli jen výrazný hrdinský postoj křesťanů

ze všech církví, kteří museli čelit též věznění a fyzickým útrapám. Připomínám chvíle, kdy jsme se jako mládež sjížděli na akce a legitimovali nás policisté. Nebo když jsme vyrůstali s vědomím, že učit nikdy nepůjdeme... Pokud se nevzdáme víry v Krista, nebo alespoň nepotlačíme její veřejné vyznávání spolu s ostatními v kostele.

I toto číslo Posla ukáže (jako ostatně všechny ostatní, vždyť vůbec samotná existence

jakéhokoli křesťanského periodika je toho dokladem), jak velká svoboda nám byla darována i jak samozřejmě ji už dnes přijímáme.

Jurečkovi vyprávějí o svém pobytu v Americe, jako sbor se podílíme na přípravě benefice, mládež se může podílet na přípravách vlastních programů v rámci církevních struktur, pořádáme akce, na něž smíme bez rozpaků zvát veřejnost, bez cenzury hovoříme o historii atd. Je tolik důvodů slavit! Navzdory únavě z nesení odpovědnosti, navzdory slzám nad potomky volícími jinou než křesťanskou cestu, navzdory těm, kteří svobodu mají jako příležitost k prosazování sebe sama (před tím už varoval apoštol Pavel, takže tyto pokusy zřejmě provází lidstvo po celou dobu jeho trvání).

Radujme se, slavme, širně kolem sebe dobrou náladu plnou vděčnosti Pánu Bohu. Připomínejme si porevoluční solidaritu, hledejme cesty k druhým, vyprávějme dětem, čemu unikly. Máme proč se radovat!

Jana Vrajevá

Sborový program na listopad 2019

1. 11. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	17.00	dorost	
	18.00	mládež	
3. 11. neděle	09.00	bohoslužby s Večeří Páně	<i>Jan Lukáš</i>
5. 11. úterý	18.00	biblická hodina	
6. 11. středa	19.00	Sešlost	
7. 11. čtvrtek	09.15	Seniorklub	
	18.00	duchovní sdílení mužů	
8. 11. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	17.00	dorost	
	18.00	mládež	
10. 11. neděle	09.00	bohoslužby	<i>Jan Lukáš</i>
	13.00	bohoslužby v DD Chválkovice	
	14.30	bohoslužby v DD Hrubá Voda	
11. 11. pondělí	18.30	schůze staršovstva	
12. 11. úterý	18.00	biblická hodina	
13. 11. středa	13.00	pobožnost v Diakonii D. Moravice	
14. 11. čtvrtek	14.00	kurz ETF	
15. 11. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	17.00	dorost	
	18.00	mládež	
17. 11. neděle	09.00	bohoslužby – 30 let svobody	<i>Jan Lukáš</i>
19. 11. úterý	18.00	biblická hodina	
20. 11. středa	19.00	Sešlost	
21. 11. čtvrtek	13.45	Seniorklub	
	18.00	setkání střední generace	
22. 11. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	17.00	dorost	
	18.00	mládež	
24. 11. neděle	09.00	bohoslužby	<i>Jan Matějka</i>
26. 11. úterý	18.00	biblická hodina	
27. 11. středa	13.00	pobožnost v Diakonii D. Moravice	
29. 11. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	17.00	dorost	
	18.00	mládež	
1. 12. neděle	09.00	bohoslužby s VP – 1. adventní neděle	<i>Jan Lukáš</i>

• volejbal každou neděli v 18.00 hod.

Privítali jsme do našeho sboru sestru Martu Frisiani-Parisetti, která přišla do našeho společenství na kurzy Alfa.

V neděli 29. 9. 2019 přijala křest svatý, k němuž si vybrala text ze Žalmu 28,7: „*Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá, pomoci jsem došel, proto v srdci jásám, svou písní jemu budu vzdávat chválu.*“

Hospodin, Bůh zástupů, zná celé tvé srdce, všechny cesty, po kterých jsi šla, všechny tvé slzy a všechnu tvou lásku. Vždy šel s tebou, jemně a vytrvale klepal na dveře tvého srdce – a když jsi otevřela, objeml tě.

2. 11. Růžena Vrajová
6. 11. Pavel Sťahel
6. 11. Ludmila Štorková
7. 11. Miroslav Kopeček
11. 11. Eliška Navrátilová

16. 11. Karolína Hromádková
18. 11. Jiří K. Jurečka
21. 11. Eva Bartušková
28. 11. Marie Zbořilová
30. 11. Josef Vraj

Rozloučili jsme se 18. 10. se sestrou Hermínou Lupečkovou – 90 let.

Zpráva z říjnového staršovstva

Jednání zahájil br. Marek Vraj pobožností. Po schválení zápisu z minulé schůze následovalo ohlédnutí za uplynulým obdobím: letos nebude probíhat konfirmační cvičení, je pravděpodobné, že se konfirmační skupina vytvoří v příštím školním roce. V dorostu se začaly scházet děti asi od 6. třídy.

Dalším bodem jednání byla příprava harmonogramu na listopad (viz rozpis aktivit na jiném místě tohoto čísla).

Důležitým tématem byla rozprava nad bohoslužebnými formuláři, které jsme obdrželi. Jsou v nich alternativní možnosti vedení bohoslužeb; staršovstvo konstatovalo, že mnohé věci už u nás fungují (vyznání vin při každých bohoslužbách, většinou na začátku bohoslužeb). Po rozsáhlé diskusi o různých podobách nedělních bohoslužeb staršovstvo dospělo k závěru, že: **Se současnou podobou bohoslužeb jsme spokojeni, nechceme teď výrazněji měnit, drobné změny br. farář může provadět podle vlastního rozhodnutí.**

Staršovstvo rovněž připravovalo kandidátky na konvent. Za náš sbor byli zvoleni: J. Matějka, A. Gabrielová, J. Vrajová, T. Hromádková; náhradníci: D. Konečná, P. Sťahel, V. Schnaubeltova, L. Švec, E. Palová-Dostálová. **Granty včetně nového na projekční tech-**

niku: Byla dopracována smlouva ozvučení k podpisu, instalace ozvučovací techniky je připravená k instalaci během listopadu. Připraven grant na projekční techniku (na 170 tis. Kč) k promítání, je podaný a schválený seniorátním výborem. Realizační tým bude prověřovat možnosti méně nákladného řešení, navrhuje zatím grantovou žádost nechat v běhu v původní výši.

O přípravě jednotlivých akcí, o kterých staršovstvo diskutovalo, bude sbor informován v ohláškách a skrze Posla. V tomto čísle upozorňujeme na připravovanou benefici pro Diakonii v Rýmařově.

Z technických věcí vybíráme nejdůležitější informaci týkající se opravy elektrického rozvodu v dolních prostorách: od začátku listopadu se začnou dělat zásuvky. Bude potřeba operativně organizovat brigády na úklid. Oprava bude probíhat v celém přízemí kromě vikárky. Prosíme členy sboru o trpělivost.

Informace o hospodaření sboru jsou k dispozici u br. pokladníka.

Staršovstvo ukončilo schůzi ve 21:45 modlitbou a písní 623 *Důvěřuj se v Pána.*

Dle zápisu Evy Palové-Dostálové pro Posla zpracovala Jana Vrajová

SOM

V neděli 20. 10. proběhlo v Přerově pověření nového seniorátního odboru mládeže (SOM) ze strany seniora Marka Zikmunda a seniorátní kurátorky Noemi Batlové. SOM byl zvolen již na konci srpna tohoto roku zástupci mládeže a v Přerově se v sobotu

19. 10. sešel ke svojí první osobní poradě, aby vymyslel a naplánoval akce pro mládež na příští měsíce.

Mimo mě, jakožto nového předsedy, je v SOM i několik dalších mládežníků z Olomouce, jmenovitě Magda Lukášová, Janek Chovanec, Ája Zapletalová (jako virilní člen), Zuzka Dostálová a Franta Čermák (jako náhradníci). Děkujeme těm, co se na nás přijeli podívat a podpořit nás. Doufáme, že s našimi nápady zaujmeme, až bude známo více detailů, dáme vědět.

Jan Dostál

**JEDNA Z DROBNÝCH EPIZOD,
KTERÁ SE UDÁLA TĚSNĚ PŘED SAMETOVKOU V OLOMOUCI**

Pamětníků života v době totality ubývá. Dnešní nastupující generace si stěží dovede představit, v jakých podmínkách jejich rodiče museli žít. Z dnešního pohledu to byla doba neuvěřitelných omezování, která se stálým opakováním stala normální. A nešlo jen o volnost pohybu nebo ztrátu práva na vzdělání. Celý ten život byl jakýsi absurdní, jak se to říká v závěru jednoho filmu.

Ta absurdita se nevyhnula ani životu našeho sboru. K 30. výročí sametovky si proto připomeňme aspoň jednu drobnou epizodu, která se stala těsně před 17. listopadem 1989.

Každý rok musel probíhat Měsíc československo-sovětského přátelství. Znamenalo to, že v listopadu každoročně jakékoliv veřejné akce, ať sportovní nebo kulturní, byly pořádány v rámci Měsíce československo-sovětského přátelství. Tak tomu bylo i v roce 1989, kdy do Olomouce přijeli sověští umělci. Dnes už víme, všechno je jinak, že umělci z opery městského divadla v Tartu byli předně estonští umělci, ale to se tehdy jaksi nenosilo. Ve skupině těchto umělců byl šéfdirigent operního orchestru Urmas Tanillo, který projevil zájem v Olomouci také koncertovat jako varhaník. Co bylo nejvíc zajímavé, tento umělec byl natolik k sobě kritický, že se nedal zlákat slavnými Englerovými varhanami, ale svůj koncert chtěl uspořádat poněkud komorněji na menším, ale vyhovujícím nástroji v evangelickém kostele. Zřejmě by se splnilo jeho přání hrát v kostele stejného vyznání, jakého byl on sám.

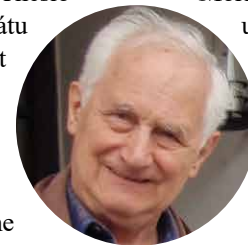
Zajištění koncertu vzal na sebe tehdejší šéf opery olomouckého divadla. Předsta-

voval si to velmi jednoduše, vůbec ho nenapadlo, že panující komunisté vydali hned po Vítězném únoru zákaz pořádat jakékoliv koncerty v olomouckých kostelech mimo 5 koncertů varhanního festivalu v chrámu sv.

Mořice a jednoho koncertu v kostele u P. M. Sněžné ročně. Vše navíc by znamenalo porušení marx-leninského chápání kultury v boji proti náboženskému tmářství.

Dostavil se na naši faru s žádostí o propůjčení kostela. Tehdy zrovna začínal v Olomouci své působení farář Jan Nohavica, a tak si přizval na pomoc svého kurátora. Ten dobře znal situaci v Olomouci a věděl, jak lze takový nesmyslný zákaz obcházet, vždyť měsíc před tím byl v kostele uspořádán koncert holandského pěveckého sboru, a to za široké hudbymilovné veřejnosti – kostel byl zaplněn do posledního místa. Šéf opery však naši pomoc odmítl, byl to přece čelný kulturní pracovník města a na úřadech jistě uspěje. Chudák – jak se mýlil. Velmi brzy se vrátil na faru z Okresního národního výboru (dnes něco mezi Krajským úřadem a Magistrátem) se slzami v očích. Šéf olomoucké opery suggestivně vyprávěl, jak byl na Okresním národním výboru přijat, jak byl náležitě zkritizován, že neví, že v evangelickém kostele se nesmí žádné koncerty konat. Jak si vůbec mohl dovolit jako významný kulturní pracovník s takovým návrhem přijít! Jak mu může chybět pevné marx-leninské ideologické přesvědčení?

Zástupci sboru to neviděli zas tak černě, věděli si rady. Navrhli mu, že uspořádají bohoslužebné shromáždění, při kterém vystou-

pí estonský varhaník a o „státní souhlas“ pro varhaníka se přece žádat nemusí.

Bohužel, předešlé jednání šéfa olomoucké opery na ONV nedalo spát okresnímu církevnímu tajemníkovi. Dnes už mladší generaci tento termín moc neříká. Pro objasnění – byl to ten úředník, který měl na starosti církvím všemožně škodit. V jeho pravomoci bylo také právo odebrání „státního souhlasu“ k výkonu kazatelské služby bez udání důvodu. Kdo tento souhlas neměl, nesměl vůbec v církvi „nábožensky“ působit a vztahoval se na něj neblahý paragraf v trestním zákoně o „maření státního dozoru nad církvemi.“ V Olomouci tuto funkci tehdy zastával horlivý mladý doktor filosofie; v tomto případě se mu jaksi rozumu moc nedostávalo. Rozhodl se, že vystoupení estonského varhaníka zamezí všemi prostředky – a vymyslel ten nejabsurdnější. Napsal dopis na úředním papíře ONV organizaci KSC do olomouckého divadla, ve kterém v podstatě doporučil místním komunistům, aby dali „sovětskému“ varhaníkovi 2 lístky na přestavení do divadla, případně jej nějak jinak zabavili, aby se nemohl shromážďení v evangelickém kostele zúčastnit. Názorný to příklad neuvěřitelné absurdity skomirajícího režimu.

Takový dopis vyvolal odpor komunistů v divadle vůči stávajícímu systému již několik dní před „sametovkou“. Znamenalo to opravdu velkou neposlušnost na tehdejší dobu, jestliže stranická skupina olomouckého divadla předala kopii tohoto dopisu představitelům evangelického sboru na vědomí. Nastal čas, kdy bylo nutno přistoupit k protiútok, jestliže problém byl natolik rozjetý, že se mohlo očekávat, že by mohl být ukončen obvyklým způsobem – zprofanováním v tisku těch nejméně mocných, což byli v tomto případě představitelé sboru a tím i celý sbor. Nebylo běžné, že

by si představitelé církve stěžovali u předsedy ONV na postup jeho podřízených, zejména na církevního tajemníka. V tomto případě však kurátor sboru napsal osobní dopis předsedovi ONV ve švejkovském stylu jako servilní občan se všemi tehdejšími komunistickými frázelemi, aby to bylo pro soudruha předsedu přijatelné a mělo to účinek. V dopise popsal celý postup s dramatickým stupňováním možné ostudy místní, celorepublikové a nakonec až mezinárodní.

Dopis doručil osobně do kanceláře předsedy ONV. Překvapením pro něj však bylo, že do půl hodiny se ozval telefon s žádostí, aby se kurátor k předsedovi ONV dostavil osobně. Opravdu neobvyklá situace, neboť byla porušena subordinace. Pro takové živly, jako byli faráři a jiní církevní činovníci, byl přece vyčleněn okresní církevní tajemník. Dveře jak na sekretariát, tak i do kanceláře předsedy byly tentokrát otevřeny, sekretářka kurátora s úsměvem přivítala: „Pojďte dál, soudruhu, soudruh předseda vás už čeká!“. Zcela neobvyklé, soudruh předseda byl kdyysi o hodně stupínek výše ve stejném podniku jako kurátor, dokonce ve stejném útvaru, a kurátora jako nestraníka a „náboženského blouznivce“ považoval spíše za nežádoucí hmyz. Kurátor vešel do pracovny předsedy a byl místo pozdravu přijat slovy: „Pojď sem, podívej se, jaké tady mám blbce!“. Jistě neočekávané přivítání. Ukázal kurátorovi kopii dopisu zaslání do divadla jemu podřízeným církevním tajemníkem. Byla to pro něj rána, jestliže kurátor mu sdělil, že dopis zná, a to, co mu sděluje ve svém dopise, je právě jeho reakcí na dopis církevního tajemníka. Po této ráně se zeptal: „Tak kdy ten koncert uděláme?“ Padla druhá rána, když kurátor opatrně sdělil, že není třeba, neboť koncert se už konal. Soudruh předseda rezignoval slovy:

„Až příště budeš něco potřebovat ty nebo pan farář, přijďte rovnou za mnou!“ To nebyla rezignace, to byla příprava na dobu budoucí a získání alibi. Něco takového přece žádný kurátor Českobratrské církve evangelické od předsedy ONV nemohl slyšet za celých 40 let komunistické nadvlády. Po cestě si kurátor na své pracoviště tato slova neustá-

le opakoval a při vstupu na sekretariát svého pracoviště mu vypadla slova nedůstojná evangelického kurátora – ale výstižná: „Bedříško, to se musí posr...!“

No a za 4 dny byl 17. listopad 1989.

Jan Bartušek

Pokračování uvedeme v příštím čísle.

Zastávka na koncertě v sobotínské DIAKONII

Náš třídní pobyt v jesenické přírodě, obarvené krásou podzimního listí, byl dovršen 13. října nedělní odpolední návštěvou Domova seniorů střediska DIAKONIE Sobotín, kde jsme si vyslechli koncert Spolku evangelických hudebníků pod vedením celocírkevního kantora Ladislava Moravetze. Měli jsme možnost slyšet řadu krásných písní k potěše obyvatel Domova i veřejnosti. Výběr byl přizpůsoben rozmanitosti posluchačů, neboť zazněly nejen písně duchovní, ale i lidové, které mají obzvláště starší lidé v oblíbě. Ještě dnes mi zní v uších dvě temperamentní písně balkánské, které s fortelem sobě vlastním přidal a doprovodil na harmoniku Ladislav Moravetz. Stále se

mi chce zpívat a tančit v tom svižném rytmu, bylo to milé zakončení našeho jesenického putování.

Škoda jen, že jsme nemohli být účastníky bohoslužby v šumperském sboru, kde byly uvedeny do služby sborových kantorek tři sestry. I tak jim přejeme, aby se jim naplnila touha po řízení vlastních pěveckých kroužků a aby tak mohly zúročit své studium ve varhanních kurzech v Sola Gratia radostnou a požehnanou prací v místních sborech. Kéž by se i v Olomouci našli mezi naší mládeží další takoví nadšenci pro studium ve varhanních kurzech.

Eva Bartušková

Autorem foto je šumperský farář Jakub Pavlůs

Víte, že...

...již mnoho let sestra Zdena Ryšavá vyrábí přání, která se rozesílají při různých příležitostech členům sboru? Nabízíme malou ukázkou a sestře Zdeně za její věrnou a „neviditelnou“ práci, přinášející radost obdarovaným, děkujeme!

Redakce

Rozhovor přes oceán

Možná ne všichni víte, že už několikátý měsíc připravujeme Posla ve spolupráci přes půl světa. Rodina Jurečkova je totiž na půl roku pracovně v Americe a náš věrný spolupracovník Jirka (Komár) se rozhodl, že sazečskou činnost nevdá ani tam. Jsme mu za to velice vděční, protože je to odborná práce a málokdo z nás by ji dovedl s měsíční pravidelností zastat. Poprosila jsem je, aby se s námi o zážitky ze svého současného pobytu podělili.

Co vás vedlo za oceán?

Veronice se podařilo získat Fulbright-Ma-sarykovo stipendium pro studium a získávání zkušeností v místním neziskovém sektoru a před námi se vynořila perspektiva strávit pět měsíců v USA. Díky našim přátelům Jaredovi a Dance Kenningovým jsme směřovali do Boise, hlavního města státu Idaho, odkud pochází Jared a také členové skupiny Rescued, se kterými jsme několikrát zpívali.

Naše očekávání byla zcela převýšena péčí Kenningových a především Lily Tabor – členky skupiny Rescued, která nám ještě před příletem vyjednala ubytování (bydlíme v malém, ale pohodlném domečku na zahradě u jejich dobrých přátel) a zapůjčila nám auto, čímž velkoryse vyřešila naše nejzákladnější a nejnaléhavější potřeby. Na letišti nás přivítala polovina Rescued a svou pozorností, péčí

Na výletě v horách asi 15 mil od Boise

a radami nám opravdu velmi usnadnili začátky v nové zemi.

Zažili jste také nějaká zklamaná očekávání?

Spíš naopak. Třeba Boise – namísto vyprahlého (krajina kolem má charakter polopouště), prašného, americky roztahaného města spíše maloměstského charakteru, které jsme čekali, jsme se ocitli v dokonale zavlažované zelené oáze plné stromů (Boise – City of Trees), pulsující životem (i kulturním), protkané parky, cyklostezkami i chodníky. S moderní

North Junior High School, kam jezdí Malvína do školy

infrastrukturou, krásnou univerzitou, muzei i galeriemi, hospůdkami, knihovnami, ...

Jaké jsou nejsilnější momenty vašeho kontaktu s americkým kulturním prostředím?

Zpočátku jsme naráželi na čekané i nečekané jinakosti, jež byly zdrojem různých vážnějších i humorných situací. Používají se zde jiné měrné jednotky, školní systém se dost liší od našeho, ne všemu jsme správně porozuměli. Když navigace v autě hlásí „Za 300 stop odbočte vlevo!“ řidiči panikaří: „Jejda, jak dlouhou stopu tím myslíš?“ a samozřejmě mine odbočku.

Nejsilněji na nás ale zapůsobila vstřícnost, laskavost a velkorysost při setkání s lidmi. Nejen těch, kterým jsme byli představeni, ale i lidí zcela neznámých, které jsme měli šanci potkat jen jedenkrát v životě. Stále vzpomínáme na staršího pána, jemuž jsme hned na začátku našeho pobytu při projížďce na kole při nešťastném manévru poškodili zadní světlo auta. Jeho první otázka byla „Neublížili jste si?“ Pak mávl rukou a nechal nás jet se slovy, že k němu byli lidé v životě taky laskaví.

Nebo jsme si v Utahu po nabitém celodenním výletu za přicházející tmy a prudce klesající teplotě na silničce klikatící se kaňonem prorazili pneumatiku na autě. Řešili jsme takovou situaci poprvé v životě, v cizí zemi, na vypůjčeném autě, na šikmé suťové krajnici – no patálie. Zastavil u nás mladík se starší paní a ptali se, jestli nepotřebujeme pomoc. Společnými silami jsme výměnu kola provedli hravě.

Jako by zdejší lidé coby základní zásadu vyznávali „Když můžu, pomůžu“. Často v souvislosti s Američany citovaná věta „To make the world a better place“ (dělat svět lepším), tady nezní jako fráze, ale dostává zcela přirozený obsah.

Jste zapojeni do nějakého místního křesťanského společenství?

Přirozeně jsme zapadli do Cole Community Church, domovského sboru Kenningových a skupiny Rescued. Sbor je to početnější než náš olomoucký a celý je takový „americký“.

Už ten kostel – tvoří jej rozlehlá přízemní budova s mnoha víceúčelovými prostorami. Kromě hlavního sálu, kde se konají boho-

Pohled na (zavlažované) Boise z (nezavlažovaných) pahorků. To dole není park, ale celé město s domy schovanými pod korunami stromů!

služby, který se dá jednoduše proměnit v tělocvičnu s basketbalovými koši, je tam také knihovna, kuchyně, kanceláře, základní škola a různé menší sálky pro všelijaké sborové aktivity. Kolem budovy je rozsáhlé parkoviště a další menší budovy (sklady nábytku darovaného pro potřeby uprchlíků, další školní budovy) a církevní pozemky. Bohoslužby zde mají jiný styl, než známe od nás. Nad pódiem je po celou dobu promítána audiovizuální složka – texty písní, zásadní body kázání, ohlášky formou videoklipů. Začíná se chválami – kapela (bicí, elektrické kytary, baskytary, klávesy a zpěv) zahraje několik křesťanských písní, text běží nahoře na plátně. Ohlášky se týkají jen opravdu zásadních událostí, mívají často podobu osobních zpovědí. Součástí je dále čtení z Bible, modlitba, po níž následuje kázání – kazatel vyběhne v civilu (žádný talár) odněkud z první řady, kázání (jsou dlouhá – i 45 minut) prokládá modlitbami i vtipy, opět kapela zahraje několik písní a je konec. Než se rozejdeme, v předsáli je možné dát si kafe do amerického kelímku, pozdravit se s množstvím známých a domluvit si nějaký společný program (to už probíhá jako u nás).

Kromě bohoslužebného shromáždění je možné v kostele strávit v podstatě celý týden – ať přijedete kterýkoliv den, vždycky se něco děje. Já se snažím přiložit ruku k dílu při pomoci imigrantům, kterých sem míří hodně, ať už z jižních amerických států, nebo z Afriky či ze Sýrie nebo Afghánistánu a stal jsem se na pár měsíců dobrovolníkem Glocalu – jedné z iniciativ sboru, která se snaží pomoci lidem, kteří to potřebují, v lepší integraci.

A co Veronika?

Veronika v rámci Fulbright-Masarykova stipendia působí ve Family Advocates, neziskovce pomáhající rodinám v krizích

a především dětem zataženým do soudních procesů. Vidíme, že společnost tady hodně stojí na svépomoci nejen v té sousedské rovině. Hodně lidí se tu angažuje v různých tzv. CBO – community based organizations (komunitní organizace). Naučili nás tu, že podstata těch organizací není ve slově nezisková, ale v právě v tom slově komunitní. My z naší komunity děláme to, co právě ta naše komunita potřebuje. Staráme se o ty, co přišli o práci, jsou nemocní, staří, závislí, osamělí. Kdo nemůže přiložit ruku k dílu, pomůže finančně nebo materiálně. Čísla říkají, že Idaho má kolem 1 700 000 obyvatel a z tohoto se ročně 380 000 lidí zapojí do nějaké činnosti jako dobrovolník, tedy více než každý 4. člověk. Velkorysost je určitě jedna z vlastností, která charakterizuje Ameriku. Na druhou stranu, o státním propracovaném a detailním sociálním systému, jaký známe u nás, se tu může lidem jen zdát.

Z pohledu Malviny:

Americká kultura je založená mírně jinak, než ta naše. Každý tu je sám za sebe. I přes všechny CBO jakmile požádáte o pomoc, jste slabí. Velmi mile pomohou všem slabším, ale dají vám to najevo v jemných nuancích. Nebo také získávání přátel. Mezi teenagery se prostě někoho zeptáte, jestli chce být váš kamarád a až pak si začnete doopravdy povídat. Zkrátka Američané jsou výrazně vstřícnější, ale na druhou stranu to neznamená tolik jako v Česku.

Po čem se vám bude po návratu domů stýskat?

Určitě po přátelích, které jsme zde získali.

A také jsem si jist, že už nikdy v životě nám nepříjde, že např. z Olomouce do Prahy je to daleko.

Otázky kladla Jana Vrajová

Stavba mostu pokračuje

Výročí - kultura - historie

MOJE CESTA

*Potkal jsem zvláštní nutkání
znělo jen tichým hlasem
zvalo mě k jistému setkání
já uslyšel ho až časem*

*Bylo to ducha jemné vanutí
a vonělo mnoha sliby
bylo to jistě Boží dotknutí
kdy poznal jsem svoje chyby*

*Šel jsem pak cestou úzkou
přes pochybování mnohá
setkával jsem se s láskou
a potkával vlastně Boha*

*Bůh mi dal vše i naději
po níž jsem tolik toužil
vnuknul mi abych raději
jen jemu věrně sloužil*

*Jdu nadále po cestě úzké
a snažím se milovat bližní
mám jedno přání prosté
ať láska má správně vyzní*

Pavel Janošik st.

Všem sborům a kazatelským stanicím
Českobratrské církve evangelické

Praha, 17. října 2019
Č.j.: ÚCK/499-3/2019

Úvodní slovo ke strategickému plánu

Uvěřili jsme Kristu, přijali jsme evangelium – osvobodivé, radostné, otevřené pro bližní i pro němá stvoření.

Jsme povoláni do společenství, které z evangelia žije a má jej za své poslání. Jsme povoláni věřit, nebát se a sloužit. Církev je tu jako věc služebná. Slouží Božímu dílu při obnově stvoření.

Máme naději, že ČCE se svými specifiky může být součástí tohoto Božího díla. Není to nic automatického, podoby naší služby stále znovu hledáme. Strategický plán je skromným pokusem nás v tomto hledání povzbudit a nasměrovat. Přijmeme jej jako inspiraci a pomoc. A mějme odvahu, pokud by nás naopak něco z něho mělo zatěžovat a odvádět od toho podstatného, to svobodně opustit či modifikovat.

Jak strategický plán číst?

Pomalů. Po malých dávkách. Beze strachu a bez předsudků. S pochopením, že v zájmu stručnosti a věcnosti namnoze užívá jazyka, který není církvi vlastní. S pochopením pro záměr, jímž je povzbuzení a inspirace. Tak

kupříkladu za povinností staršovstva vypracovat „Rozvojový plán sboru“ se skrývá impuls nepokračovat jen setrvačností v řešení dílčích problémů, nýbrž se podívat na sbor jako celek, zamyslet se nad jeho budoucností a říci si, co konkrétního během svého funkčního období můžeme udělat. Anebo za nezvykle znějícím „zmocňováním“ je připomínka prastaré církevní praxe rozpoznávat obdarování členů sboru, oslovovat je, povzbuzovat, povolávat a pověřovat je s důvěrou rozmanitými službami.

Mnohé úkoly budou svěřeny ústředí církve a seniorátním výborům. Nechceme však jakousi jednosměrnou komunikaci „shora dolů“. Chceme vycházet ze zkušeností a z iniciativy sborů. Podporovat setkávání a komunikaci na všech úrovních. Strategický plán má především podnítit rozhovor a společné hledání, co a jak dělat lépe. Nabízí nám k tomu podněty, strukturu a konkrétní návrhy.

S přáním Božího požehnání vám všem
synodní rada ČCE

projektový
den
30 LET SVOBODY

**Koncertní sál KEA
pátek 15. listopadu**

9:00—9:20 *úvod*

9:20—9:40 P. Eben: Pražské Te Deum 1989
hudba

9:40—10:40 1989: Z deníku Ivany A. *film*

11:00—11:40 Šest písní K. Kryla *hudba*

11:40 ad lib Demonstrovat dnes? *diskuse*

**CELÁ
CÍRKEV
SLAVÍ
SPOLEČNĚ**

**17. LISTOPAD 2019
9.00 HODIN**

**BOHOSLUŽBY –
EVANGELICKÝ KOSTEL
V OLOMOUCI HUSOVA UL.**

Události z listopadu a prosince 1989 byly v dějinách naší země přelomové. Vracíme se k nim s vděčností i s otázkami. Hledáme souvislosti a tušíme, že nám mohou pomoci lépe porozumět našemu dnešku.

Dovolujeme si Vás pozvat
24. 11. 2019 v 17 hodin
na benefici

„PRŮSEČÍKY MINULOSTI S PŘÍTOMNOSTÍ“

Olomouc – RCO, ul. Jeremenkova

vernisáž fotografií SAPARA & ŠTREIT
flétnové trio BEZDECHU
recitál básníka PETRA ČECHÁKA
divadlo SLOVANSKÝ TYÁTR – MARYŠA

sbírka pro Diakonii Rýmařov
(Domov seniorů v Dolní Moravici – na zveřejnění zařízení pro imobilní osoby)

Předprodej vstupenek:

Informační centrum Olomouc, sbor ČCE, OK rehabka – Březinova 7, Olomouc

- dospělý 150,-Kč,
- student/důchodce 100,-Kč

RCO
REGIONÁLNÍ CENTRUM OLOMOUČ

MVŠO ➔

OK REHĀBKA

PROPERUS

TESCOSW

**ČESKOBRAŤSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ**

ADVENTNÍ KONCERT
neděle 1. 12. 2019 v 18 hodin
evangelický kostel v Olomouci, Husova ulice
vstupné dobrovolné

program: Devienne, Irshai, Gołabek, Reinecke, Mavropoulos, Pujol

PLAKÁT VYTVOŘILA FIRMA VISUALLAB - MULTIMEDIA, SLEZSKÉ PAVLOVICE 12, TEL: 604 670 974, EMAIL: VISUALLAB@VISUALLAB.CZ WWW.VISUALLAB.CZ

Akce KEA v listopadu 2019

6. listopad 2019, 18.00 hod.
Koncertní sál KEA, Wurmova 13,
Olomouc

Abonmá B I - „Společně“

Účinkují:
žáci a pedagogové KEA, ZUŠ Žerotín
a ZUŠ I. Krejčího

12. listopad 2019, 18.00 hod.
Koncertní sál KEA, Wurmova 13, Olomouc
Interní koncert KEA

Účinkují:
žáci a pedagogové KEA

14. listopad 2019, 18.00 hod.
Koncertní sál KEA, Wurmova 13, Olomouc
Pěvecké soirée

Účinkují:
žáci a pedagogové ZUŠ Campanella a KEA

20. listopad 2019, 19.00 hod.
Aula Pöttingea, Pöttingova 2, Olomouc
„A na konci byla svatba...“

Účinkují:
orchestr KEA a sólisté pěveckého oddělení KEA

24. listopad 2019, 10.00 hod.
Farní sbor ČCE, U Potoka 34, Bruntál
Spanilá jízda KEA

Účinkují:
žáci a pedagogové KEA

více informací na <http://konzervatorolomouc-kea.cz/>

Kontakty na zástupce sboru:

Farář Jan Lukáš:	776 029 782	Lukas.Jan@seznam.cz
Kurátor Jan Matějka:	585 436 572	jan.matejka@iol.cz
Pastorační pracovnice Noemi Batlová:	728 289 354	noemi.batlova@gmail.com

Upozornění pro případné dárce: Číslo sborového účtu je 1804603389/0800

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

2019-XX. ročník

Redakční kruh:

Jana Vrajová, Jan Lukáš, Noemi Batlová, Petr Marek, Daniel Batla, Laco Švec, Amos Děkaník a Ivana Jenišťová.

Email: Jana.Vrajova@seznam.cz

Grafická úprava a zlom: Jiří K. Jurečka

Tisk: Miroslav Ryšavý

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Uzávěrka tohoto čísla: 15. 10. 2019

Vyšlo: 3. 11. 2019

Uzávěrka příštího čísla: 15. 11. 2019

<http://www.olomouc.evangnet.cz>

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Příspěvky, ohlasy, připomínky posílejte na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc,
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz